

יוצאות מהשורה: שירי התערוכה

מאי 2021

1. יעל איזנברג
2. איריס אליה כהן
3. שולמית אפפל
4. ענבל אשל כהנסקי
5. מאיה בז'רנו
6. מונא דאהר
7. מאיה ויינברג
8. תהילה חכימי
9. שירה חרש
10. שירה כהן
11. חיה לוי
12. ענת לויט
13. טלי לטוביצקי ז"ל
14. קים מידן
15. דנה מרקוביץ
16. אלה נובק
17. טל ניצן
18. יונית נעמן
19. רוני סומק
20. ריתא עודה
21. יובל פז
22. ריטה קוגן
23. עדי קיסר
24. ש. שפרה ז"ל
25. נעה שחם
26. יודית שחר
27. חבצלת שפירא
28. נועה שקרג'י
29. ענת שרון בלייס

יעל איזנברג

*

נסעתי לקפה והזמנתי מלצרית שתלוג אותי הביתה

מתוך הספר: "שיחות עם הילדה" // הוצאת פרדס, 2019.

מתוך הפואמה 'רצה בהסכמה', לזכרה של אסתי אהרונוביץ' / איריס אליה כהן

מִצָּא

לְקַח

לְפַת

קָשֶׁב

הִרְהַר

תִּכְנֵן

הִלֵּךְ

קָרַב

הִבִּיט

דָּרַךְ

כָּוֵן

יָרָה

רָצַח

גשם ירד בלילה ההוא / שולמית אפפל

נפתלי אמרתי לו, קראו לו נפתלי היו לו
שלושה פלאפלים מזל שראיתי אותו בדיזינגוף
היה מאחר נגמרו האוטובוסים אפשר טרמפ
אני גרה בבנין של דוקטור מועלים. נפתלי בחור טוב
הפרתי את אשתי ואת הילדים. גשם ירד בלילה ההוא
האיקליפטוסים גבהו מי ירקון שצפו מהר מאד הבנתי
שאין טעם לצעק ואסור לי לזוז

הַבְּרוּת וְהַגָּאִים / עֲנַבֵּל אֶשֶׁל כַּהֲנֹסְקִי

מִתַּחַת לְאָדָם

אֲנִי לֹבֶשֶׁת שְׁחָרִים.

מִתְהַלֶּכֶת בְּרַחוּבוֹת

וּמְצַלֶּפֶה בְּלְשׁוֹנִי

עַל הַגְּבָרִים, עַל הָעוֹבְרִים וְעַל הַשְּׂבִים

לְמִקּוֹמָם, מִכָּה בָּם אֶת אֶבְלִי.

אישה עם בית על הראש / מאיה בז'רנו

יש לי רטיה,

רטיה פלדה קשוחה שמכסה.

יש לי אף פצוע בתפקיד עין פקוהה

ועין יש לי כסירת מפרש קטנה

צופה אל תוף ביתי

ביתי בתוף ראשי

חולש כערמת קש וגבכה

במשקל רבכה,

מסמרים ונעצים ברגים וקפיצים

אני פליטה.

تجليات! / منى ظاهر

مونا ٦٨٧٦

على ازرقاق الغيم
تسري الدقات لئزق منك،
في تنوينة.

*

على وسني، تنام
وترمم هواك
على أنقاض هوائي.

*

على الرحمة
ولدت حواء، فلا تتماذى برشق الجمم علي،
من بركانك.

*

كرجل يجتني حبة مني،
يتنع، يتخلخل، يهيمن عليه الجن فيتلعنم.

*

كامرأة النخيل،
حُبك هذا: لن يكفيني.

יום יום / מאיה ויינברג

לשים נפשך בכפר ולצאת אל הרחוב.
מוכנה להעלב, לקחת שולל,
להשרט ממה שענינה רואות.
זכרי להקשיח את הבטן ליד
מי שבדידותו מזדעקת
ובכביש בזמן צפירות.

דקה וחשופה כבועה, זו רק את
היתר פשוט: מעברי חציה, חנויות,
תודה, שלום. בימים בלי עור השארי בבית,
מקפת שתיקה, בקקטוסים שלה ובקירות
הבטון.
אל תנסי את הנפש.
אל תפתחי אפלו חלון.

אש כוחותינו / תהילה הכימי

באש כחותינו

כנו

יורים כנו

אחותנו נורתה כגכה

בתוך הגדר

בתוך הגדר

() / שירה הרש

וְאִין כּוֹכַב אֶחָד בְּשָׁמַיִם שְׂאִינוּ הוֹלֵךְ אֶתִי

וְאִין אִישׁ אֶחָד עַל הָאָרֶץ

וְאִין אִשָּׁה

שירה כהן

*

עם מסכה ובלי חזיה

טיול עם הקלב -

בלילה

מכבסת, תולה / ענת לויט

מכבסת, תולה, מורידה, מגהצת,
מקפלת ושמה בנפטליון. אשה קטנה
עם חלומות גדולים שמכבסת, תולה,
מורידה, מגהצת, מקפלת ושמה את עצמה
בנפטליון עם ריח רע, שישמר
עליה מחלומות גדולים.

מתוך: חומר האדם / טלי לטוביזקי

אנשים נותנים את עורם
כדבר שבשגרה.
נערה במכון נוסעת אחרי
העבודה בשש בבקר
ללמד באריאל.
טביעות האצבע בעורה כאד
על החלון
שם תלמד על ניטשה ועל הגל
או אולי על מולקולות ושרשראות חלבון.
גופה מצלק ורכוס
מנמס למראה
אולי תלמד ראית השבון.

שיר שני מתוך המחזור "חומר האדם".
מתוך הספר: "הזכות לשלמות הגוף" // הוצאת פרדס, 2019.

קים מידן

*

אָשָׁה לְמִי אֶת שִׁכְתָּ לְמִי שִׁכִּים הַפְתָּמִים בְּתַחְתּוֹנִיָּה
לְמִי שִׁיָּה הָרִיחַ לְמִי שִׁכּוֹת תְּעַלּוֹתֶיךָ אִשָּׁה
לְמִי שִׁיָּה הָעֲדָרָה לְמִי שִׁיָּה הָעֶשֶׂן
הַמְרַחֵף בְּתוֹכָךָ לְמִי שִׁיָּה הַפַּחַד
לְמִי שִׁיָּה שְׁלוֹמָה

בְּעַד מִי אֶת אִשָּׁה בְּעַד מָה אֶת אוֹרְכָת לְגוֹפְךָ
מִבְּעַד אֵילוּ עֵינַיִם אֶת מִבִּיטָה אֶל רְאִי
בְּעֵבוֹר מִי אֶת נְטֻמָּנוֹת

אֶפְשָׁר שְׁיוּטַח בָּךְ הַיּוֹם חֶפֶץ כְּבֹד
אֶפְשָׁר שִׁיקְרָעוּ מִמּוֹה שְׁעֲרוֹתֶיךָ
בְּאֵם תִּדְחֲקִי הַיּוֹם אֶל הַקִּיר
בְּמָה תִּמְקֹד מִבִּטָּה אִשָּׁה

לאישה / דנה מרקוביץ

כָּל מָה שֶׁאֲנִי לֹמְדָה בְּתַכְנִיּוֹת הַבְּקָר

אֲנִי מִשְׁמַת כְּבֹר בְּצִהְרִים:

אֵל תְּהִי מִי שְׁאֵת לֹא

אֵל תְּהִי מִי שְׁאֵת

אֵל תְּהִי.

שבוע / אלה נובק

הקשבתִי לְיָקוּם אוֹמֵר לִי
פָּנִי יְמִינָה סְעִי צְפוּנָה לְכִי לְמֶרְכֹּז
בְּלַעֲתִי פְּרוּרִים שְׁצַפּוּרִים פָּוְרוּ לִי
פָּגַשְׁתִּי קֶרֶן אוֹר זֹוִית שֶׁל מִשָּׁהוּ שְׁעֵבֶר
שְׁגִיתִי בְּפִרוּשׁ הַסִּימָנִים בְּכֹנֶנָה
הַפְּכִתִי בְּשׁוֹרוֹת רְעוֹת לְהַדְמָנוֹת
עָטִיתִי נוֹצוֹת עוֹרֵב לְכֹן
הֶאֱדָמָה כְּסֶתֶה שְׁמִיכָה שֶׁל עֲמִימוֹת

כָּל שֵׁיחַ כָּל גֶּשֶׁר כָּל שְׁבִיל מְקוֹם סוּדִי
אֲבָל לֹא רְחוֹק מְסַפִּיק מַעֲצָמִי
כָּל מְקוֹם הוּא צְבוּרִי
סַפְקִיתִי נְדוּדֵי שָׁנָה
שְׁאִיפָה וּנְשִׁיפָה
מִתַּחַת לְשְׁמִיכָה שֶׁל עֲמִימוֹת
בְּחֹשֶׁךְ הָאָרֶז
אֲנִי אֲשָׁה

טל ניצן

*

קְשָׁמְעָרִיב

תְּחִה קְטָנָה

אוֹרְכַת בְּחֶשֶׁךְ

לְחִיָּה קְטָנָה מְמָנָה.

אלגיה לבת שבע / יונית נעמן

ראשך היפה

מה עבר בו ברגעי הנפילה?

חשבת שיעוד מעט יגיעו

חשבת הבית אוי הבית

חשבת זהו

לא ככה רציתי

האם נזכרת בילדותך הטובה

האם קראו לך מעבר לסף אמא ואבא

האם נסית להאבק

האם הספקת לפחד

כל השאלות כולן נאגמו בשימון האיז-דעת

כי פשכאו אליך

עדיו היית אכל

ראשך היפה היה כבד בתחנת הממסר

כיפה אדומה. שיר ילדים / רוני סומק

גִּרְבֵי הַנִּילוֹן שֶׁל כִּפֵּה אֲדֹמָה
שְׂמוּטִים כְּמוֹקֵשֵׁי נֶעֱל
בְּשִׁבְלֵי הַיַּעַר.
הַזְּאֵבִים תִּלְשׁוּ לְבָבָהּ שְׁלֵה
אֶת הָרֵאשׁ,
וְהִיא, בְּלִילָה מִשְׁחִיר כְּעֵטֶלֶךְ
נִשְׁאַרְת, לְחִבֵּק אוֹתָהּ עַד הַכְּתָף.

حيفا / ريتا عودة

רִיטָא עוֹדָה

الْتَجَأْتُ لِكَفِّكَ

عَدُوًّا خَلَفَ قَمَحِ حَنَانِ

فَاكْتَشَفْتُ أَنَّهَا

أَيْضًا عَلَى الصَّنْعِ

قَادِرَةٌ

מניפסט החלאה* / יובל פז

.1

הולֵכֶת בְּרַחֲבֵי
נְקִישָׁה קְלָה עַל הַפְתָּר
הֶלֶב קוֹפֵא
וּמָה שְׁאַחַר כָּךְ

.2

צְעָקָה.
אַבְל אֵין קוֹל

.3

מְסִלַת הַרוֹכֵסִין נִפְתָּחָה
רַכְבֵּת דוֹהֶרֶת עַל גּוֹפֶךְ
תְּמִיד

* כותרת השיר בעקבות ספרה של ואלרי סולאנס בשם זה.
מתוך הספר: תן למפלצות בשקט // הוצאת אבן חושן, 2013.

מקצועי / ריטה קוגן

הם יִשְׁבוּ עַל

בְּרִזְלִים,

הם זָרְקוּ כְּדוּרוֹנֵי גֵזֶר שְׁנָלְעַס

וּמְלִים.

פְּגִיעַתָם הִיְתָה יוֹמִיּוּמִית וּשְׂכִיחָה -

זוֹנָה

רוֹסְיָה

מְסֻרִיחָה.

דור הולך ודור בא / עדי קיסר

אני

אשה

שהולכת בפחד בלילות

ברחובות חשוכים שנקראים

על שם

גברים

אישה מנצחת / ש. שפרה

אשה מנצחת אבא מת

בעל מת מנצח אשה

תקה

מתוך הספר: "אישה שמתאמנת בלחיות" // הוצאת זמורה-ביתן, 2001.

בזלת / נעה שחם

זה לא שאנחנו רועדות
זאת התנועה הזאת
של הלוחות
לוחשת אל המעבה
את התזזית.

זבל / יודית שחר

היא מדבֶּרֶת חֶלֶשׁ קוֹלָהּ נִבְלָע

כְּהוּיָהּ בְּשִׁמְלָהּ דְּהוּיָהּ מְכֻסָּה

מִכַּף רִגְלָהּ עַד רֹאשׁ,

אֵת הַוַּעַד מְשַׁלֶּמֶת בְּסוּף חֹדֶשׁ

בְּהוּלָהּ לְבַקֵּשׁ קַבְלָהּ בְּמִבְטָה מִתְרַפֵּס,

בְּנוֹתֶיהָ מְזַמְזֵמִים הַסְתַּלְקוּ לָהֶן הַרְחֵקוּ.

לְעֵתִים בְּלִילוֹת כְּשֶׁפְּתוּחִים חִלּוֹנוֹת

נִשְׁמָע: אֵי אֵי אֵי

כִּי בְּדִיוֹק שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים

וְקוֹלוֹ נוֹהֵם: זָבֵל, זָבֵל, פְּעָמִים,

עַל מִפְתָּן דִּלְתָהּ תִּלְתָּהּ לְהַרְחִיק מִזִּיקִים

חֲמֻסָּה כְּחֶלֶה וּבְרִכּוֹת רִבְנִים,

אֵין לָהּ קַמֵּעַ נֶגֶד הַשֹּׁטָן שְׁבִפְנֵים

בלב / חבצלת שפירא

מי שביתה נטוע

בלב זם

מוננת מאש.

מי שביתה שתול על מים

גלים נחבטים בחלונה

הבערה לא תגיע אליה

לא תאחז באבנים

לא תתפשט בשדה קוצים

היא יכולה לישן בשקט

לצלילי ההלוח ושוב

של העולם.

נועה שקרג'י

■

מָכָה עִם מַרְפֵּק עַל קִירוֹת הַבַּיִת

אִם יִפְלוּ אֲהֵיָה בְּתוֹכוֹ

דיני מסחר: עדות / ענת שרון בלייס

גִּרְנוּ בְּתוֹף קִירוֹת,
נושמות סיד, שהתקלף
ולא גלה דבר.
עשרים וארבע שעות חדורות,
ידיים משמשות, מועכות כל
זכר לשפת האם.
הגוף כרת את הפנים,
הדם את הזכרון,
עד ששכחנו מהו רצון.
סלקנו את הזריחות והשקיעות,
את ההתחלה, האמצע והסוף.
היינו מקרחות
להתכופף,
לגרר אבק, ובסוף
עולות על בהונותינו, דממנו,
עד שגמרו.